

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 156/2024-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., Laurinská 4, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B3-12Cpr/6/2022 (pôvodne Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 12Cpr/6/2022) takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B3-12Cpr/6/2022 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **1 000 eur**, ktoré **j e** jej Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e**, aby v konaní sp. zn. B3-12Cpr/6/2022 konal bez zbytočných prietáhov.
4. Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **856,75 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B3-12Cpr/6/2022. Sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznal jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur, ako aj náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou 28. apríla 2022 Okresnému súdu Bratislava III domáha proti žalovanej [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“) určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a náhrady mzdy.
3. Okresný súd vyzval 12. septembra 2022 sťažovateľku na kvantifikovanie a vyčíslenie náhrady mzdy a predloženie výplatných pások za rozhodné obdobie. Sťažovateľka na výzvu reagovala 16. septembra 2022. Po predchádzajúcej žiadosti sťažovateľky okresný súd doručil 18. januára 2023 žalobu žalovanej s výzvou na vyjadrenie. Dňa 24. augusta 2023 sťažovateľka požiadala o nariadenie termínu pojednávania.
4. Dodatkom č. 5 k Rozvrhu práce na rok 2023 Mestského súdu Bratislava IV bol zákonnej sudkyňi JUDr. Viere Sládečkovej zastavený nápad vecí z dôvodu ohláseného vzdania sa funkcie s účinnosťou od 1. novembra 2023. V roku 2023 boli prijaté ešte dodatky č. 6 až 8 rozvrhu práce, ale v ani jednom nebolo upravené prerozdelenie vecí po zákonnej sudkyňi.
5. Dňa 6. decembra 2023 sťažovateľka podala sťažnosť na prietahy v konaní predsedníčke mestského súdu.
6. Mestský súd doručil 7. decembra 2023 sťažovateľke vyjadrenie žalovanej z 2. februára 2023.
7. Predsedníčka mestského súdu odpovedala na sťažnosť na prietahy listom z 2. januára 2024, v ktorom konštatovala nečinnosť súdu od 17. apríla 2023, sťažnosť vyhodnotila ako dôvodnú, za vzniknuté prietahy sa ospravedlnila s tým, že *«„predmetný spis bude prerozdelený medzi ostatných sudcov v zmysle Dodatku k Rozvrhu práce Mestského súdu Bratislava IV na rok 2024.“»*.
8. Od uvedeného listu boli prijaté dva dodatky k rozvrhu práce na rok 2024 mestského súdu, avšak ani v nich nebolo upravené prerozdelenie vecí po sudkyňi JUDr. Sládečkovej, preto sťažovateľkina vec *„tak k dnešnému dňu nemá ani len zákonného sudcu.“*

II. Argumentácia sťažovateľky

9. Podstatou argumentácie sťažovateľky je námietka, že mestský súd v napadnutom konaní ani do dnešného dňa nerozhodol, pričom aktuálne vec nie je ani pridelená zákonnému sudcovi. K náprave uvedeného stavu neviedla ani sťažnosť na prietahy v konaní predsedníčke mestského súdu. Postupom mestského súdu (pôvodne okresného súdu) v napadnutom konaní naďalej dochádza k porušovaniu označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru.

10. Predmetom napadnutého konania je spor o určenie neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a náhradu mzdy. Tento sa subsumuje pod tzv. existenčné veci pracovnoprávnej oblasti, ktoré vyžadujú efektívny a rýchly postup súdu tak, aby sa naplnil účel súdneho konania. Táto skutočnosť zároveň implikuje prísnejšie posudzovanie postupu súdu pri ústavnoprávnom prieskume.

11. Mestský súd doteraz nevykonal jediné pojednávanie, nevypočúval žiadnych svedkov ani nevykonával žiadne znalecké dokazovanie, predmetný spor nemožno považovať za právne alebo skutkovo zložitý.

12. Sťažovateľka ako strana sporu vystupovala aktívne, odpovedala na výzvy súdu a snažila sa zjednať nápravu aj prostredníctvom viacerých žiadostí, resp. sťažnosťou na prietahy v konaní. Svojím správaním teda nijak nezavinila prietahy v napadnutom konaní.

13. Sťažovateľka nesúhlasí so záverom predsedníčky mestského súdu, podľa ktorého mestský súd bol nečinný v období od 17. apríla 2023. Mestský súd vykonal prvý úkon vo veci po takmer piatich mesiacoch od podania žaloby (výzva z 12. septembra 2022). Pokiaľ ide o samotnú výzvu, *«možno mať pochybnosti o zmysluplnosti zvoleného procesného postupu, keď Okresný súd za stavu, kedy Sťažovateľka sa domáha priznania náhrady mzdy „za obdobie od 01.03.2022 do rozhodnutia súdu o skončení pracovného pomeru“, žiadal, aby Sťažovateľka presne kvantifikovala a vyčíslila náhradu mzdy (pozn. zastupovali sme viacero žalobcov v pracovnoprávných sporoch, ale s takouto požiadavkou sme sa nikdy predtým ani potom nestretli).»*.

14. Súd prvej inštancie doručil žalobu žalovanej až po deviatich mesiacoch od podania žaloby, aj to po urgencii sťažovateľky. Vyjadrenie žalovanej k žalobe doručil mestský súd po ďalších desiatich mesiacoch – v nadväznosti na podanú sťažnosť na prietahy v konaní. Neodôvodnenú nečinnosť predstavuje aj odkladanie pridelenia veci, pritom priestor na prerozdelenie veci tu bol (tri dodatky rozvrhu práce v roku 2023 a dva dodatky v roku 2024). Pritom ani samotné pridelenie veci zákonnému sudcovi *„samo osebe nebude ešte znamenať žiaden reálny posun vo veci.“*

15. Priznanie finančného zadosťučinenia odôvodňuje doterajšia dĺžka napadnutého konania a jeho predmet, ktorý si vyžaduje osobitnú rýchlosť prejednávania veci, a tiež nečinnosť mestského súdu. V tomto smere sťažovateľka poukázala na podobnú vec (I. ÚS 62/2023), v ktorej ústavný súd priznal za dvojročné prietahy v pracovnoprávnom spore finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur.

16. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a uznesením č. k. I. ÚS 156/2024-13 z 19. marca 2024 ju v celom rozsahu podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

III. Vyjadrenie mestského súdu

17. Po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a na výzvu ústavného súdu reagovala predsedníčka mestského súdu, ktorá v podaní sp. zn. 1SprV/266/2024 z 3. apríla 2024 odkázala na priložené vyjadrenie zákonnej sudkyne. Zákonná sudkyňa uviedla, že vec jej bola pridelená 1. marca 2024 po tom, čo sa pôvodná zákonná sudkyňa vzdala funkcie sudcu v roku 2023. V predmetnej veci prebieha príprava pojednávania.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

18. Ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania vo veci ústavnej sťažnosti, keďže na základe podaní mestského súdu a sťažovateľky, berúc do úvahy skutočnosti vyplývajúce zo spisu mestského súdu vzťahujúceho sa na napadnuté konanie, dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

19. Podstatou argumentácie sťažovateľky je námietka porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v napadnutom konaní, ktorého predmetom je rozhodovanie o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o náhrade mzdy. Sťažovateľka ako bývalý zamestnanec je v procesnom postavení žalobkyne, pričom namieta, že mestský súd nerozhodol vo veci, pričom v čase podania ústavnej sťažnosti vec nebola ani pridelená zákonnému sudcovi.

20. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

21. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie už citovaných práv vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04).

22. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania (resp. strany v spore) a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02).

23. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci dospel ústavný súd k záveru, že vo veci ide o rozhodovanie o žalobe sťažovateľky ako žalobkyne o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a nároku na náhradu mzdy. Uvedený predmet konania predstavuje bežnú súčasť rozhodovania všeobecných súdov v civilnej (pracovnoprávnej) agende. V predmetnej veci ústavný súd neidentifikoval prvok právnej alebo skutkovej zložitosti. Súčasťou prvého kritéria je aj povaha prerokúvanej veci. V uvedenej veci ide o privilegovaný typ konania, čo odôvodňuje prísnejšie hodnotenie postupu mestského súdu. Aj ESLP konštatoval, že pracovnoprávnym sporom je potrebné venovať osobitnú pozornosť, a to predovšetkým pri sporoch týkajúcich sa práv zamestnanca na mzdu či na náhradu mzdy (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruotolo proti Taliansku z 27. 2. 1992, bod 17, rozsudok vo veci Farinha Martins proti Portugalsku z 10. 7. 2003, bod 34, rozsudok vo veci Jírů proti Českej republike z 26. 10. 2004, bod 47). Napadnuté konanie v čase rozhodovania ústavného súdu trvá dva roky, pričom mestský súd meritórne nerozhodol a nevykonal ani jediné pojednávanie.

24. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bolo správanie sťažovateľky ako strany napadnutého konania. Ústavný súd konštatuje, že správanie sťažovateľky neprispelo k doterajšej dĺžke a priebehu napadnutého konania.

25. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotí, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, je postup mestského súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd pritom vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

26. Z prehľadu napadnutého konania vymedzeného v ústavnej sťažnosti, ktorý v podstatnom korešponduje so zisteniami ústavného súdu priamo zo spisu mestského súdu, možno konštatovať, že napadnuté konanie v čase rozhodovania ústavného súdu trvalo dva roky, pričom súd prvej inštancie v konaní vyzval sťažovateľku na vyčíslenie náhrady mzdy a predloženie výplatných pások, a to 5 mesiacov po podaní žaloby (12. septembra 2022), a doručil žalobu žalovanej s výzvou na vyjadrenie po uplynutí ďalších štyroch mesiacov (18. januára 2023). Uznesením zo 6. decembra 2023, t. j. po 11 mesiacoch, vyzval sťažovateľku na predloženie repliky, ktorú sťažovateľka predložila 21. decembra 2023. Vzhľadom na privilegovaný predmet konania uvedené predstavuje neefektívny postup súdu prvej inštancie, keď jednotlivé úkony je nevyhnutné vykonávať v kratších časových intervaloch. Je potrebné poukázať aj na to, že pôvodná zákonná sudkyňa avizovala vzdanie sa funkcie sudcu k 1. novembru 2023 vopred, preto jej bol pozastavený nápad nových vecí. Napriek tomu bol spis pridelený novej zákonnej sudkyňi až 1. marca 2024, t. j. až po štyroch mesiacoch.

27. Vo vzťahu k doterajšej dĺžke napadnutého konania ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu prax a judikatúru ESLP v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66), pričom je zrejmé, že konania s privilegovaným predmetom je

potrebné posudzovať prísnejšie. V predmetnej veci je pritom významné, že ani po uplynutí dvoch rokov sa vec nijak výraznejšie neposunula k meritórному rozhodnutiu, nevykonalo sa žiadne pojednávanie a ani dokazovanie.

28. Na podklade skutočností uvedených v bodoch 23 až 27 tohto nálezu ústavný súd dospel k záveru, že postup mestského súdu v napadnutom konaní pri prerokovávaní veci bol nesústreďený a neefektívny. Mestský súd v doterajšom priebehu napadnutého konania nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty sťažovateľky ako žalobkyne v napadnutom konaní. Neefektívnym a nesústreďeným postupom mestského súdu tak bolo v napadnutom konaní porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd rozhodol v súlade s čl. 127 ods. 2 prvou vetou ústavy a § 133 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

29. V posudzovanom období v napadnutom konaní konal pôvodne Okresný súd Bratislava III a následne od 1. júna 2023 Mestský súd Bratislava IV. V zmysle § 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sídlach a obvodoch súdov“) od 1. júna 2023 prechádza výkon súdництва v ostatných veciach (osobitne aj pracovnoprávných veciach, pozn.) z Okresného súdu Bratislava III na Mestský súd Bratislava IV. Podľa § 18n ods. 8 písm. d) zákona o sídlach a obvodoch súdov v súvislosti s prechodom výkonu súdництва podľa odseku 2 prechádzajú od 1. júna 2023 práva a povinnosti vyplývajúce zo štátnozamestnaneckých vzťahov, z pracovnoprávných vzťahov a iných právnych vzťahov zamestnancov zabezpečujúcich jeho výkon a správa majetku štátu, ktorý bol k 31. máju 2023 v správe okresných súdov a ktorý slúži na zabezpečenie výkonu súdництва podľa odseku 2, v prípade agendy podľa odseku 2 písm. d) z Okresného súdu Bratislava III na Mestský súd Bratislava IV. Z uvedeného dôvodu sa výroky tohto nálezu vzťahujú výlučne na Mestský súd Bratislava IV, ktorý je zároveň označený ako porušovateľ špecifikovaných práv sťažovateľky, hoci ide o posudzovanie obdobia, keď konal ešte aj Okresný súd Bratislava III.

30. Vzhľadom na to, že v napadnutom konaní do času rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti mestský súd meritórne nerozhodol, ústavný súd požiadať sťažovateľky, aby prikázal mestskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov vyhovel tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu [§ 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde].

V.

Primerané finančné zadost'učinenie

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

32. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie, ak o to požiadal.

33. Cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie

vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

34. Prihliadajúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka si uplatnila primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 eur, ktoré odôvodnila skutočnosťami bližšie uvedenými v bode 15 tohto nálezu.

35. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

36. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, ústavný súd v neprospech mestského súdu hodnotil predovšetkým jeho neefektívny a nesústredený postup, keď ani po uplynutí dvoch rokov sa napadnuté konanie nijak zásadne nerozvinulo, nevykonalo sa dokazovanie a ani jediné pojednávanie. Postup mestského súdu v napadnutom konaní bolo namieste hodnotiť prísnejšie aj vzhľadom na jeho privilegovaný predmet. Na podklade týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľke v sume 1 000 eur (bod 2 výroku tohto nálezu). Vzhľadom na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 1 000 eur oproti sťažovateľkou navrhovanej sume 2 000 eur vo zvyšnej časti ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovet (bod 5 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

37. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 856,75 eur.

38. Návrh na priznanie trov právneho zastúpenia ústavný súd posudzoval podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Sťažovateľovi priznal trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie ústavnej sťažnosti) podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2024 v sume 343,25 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2024 v sume 13,73 eur (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 713,96 eur. Vychádzajúc zo zistenia, že právny zástupca sťažovateľky je platcom dane z pridanej hodnoty (priložené osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty), uvedená suma bola zvýšená o túto daň vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov o sumu 142,79 eur. Celková hodnota náhrady trov konania takto predstavuje sumu 856,75 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

39. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového

poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. mája 2024

Miloš Maďar
predseda senátu